

ligesaa lidt anseet det nødvendigt at tilføie dette Ord, der findes i den norske Straffelovs Kap. 5. § 1, som at affatte Paragraphens Begyndelse saaledes, at det udtrykkelig fremhæves, at det virkelig maa have været Hensigten at ville have Forbrydelsen udført (s. Ex. „Den, der for at faae en Forbrydelse udført ved Løfter osv. har bestemt en Anden til at begaae den“); det forstaaer sig nemlig af sig selv, at den, der t. Ex. blot for at have En til Bedste faaer ham til at fatte Beslutning om og lægge Planen til Hævn imod en Anden, af hvem han indbilder ham at være fornærmet, medens det er Hensigten, at Sagens rette Sammenhæng skal opklares inden Hævnplanens Udførelse, ingenlunde kan straffes som Anstifter, om ogsaa Forbrydelsen ifølge en eller anden Misforstaaelse eller deslige virkelig maatte blive udført.

Naar saavel Anstifteren som den, der havde paataget sig at iværksætte Forbrydelsen, af egen Drift forinden dens Udførelse forene sig om at opgive den, maae de formeentlig, i Overeensstemmelse med hvad ovenfor ved Udkastets § 43 er bemærket angaaende Virkningen af en frivillig Tilbagetræden fra en paabegyndt Forbrydelse, begge blive straffrie, forsaavidt endnu intet Skridt er gjort til Forbrydelsens Sværskættelse eller Følgen af saadanne Skridt ialtsald forebygges. Fremdeles bør Anstifteren være straffri i det Tilfælde, at han, naar han ikke har kunnet bevæge den Anden til at opgive Forbrydelsens Sværskættelse, paa anden Maade, saasom ved Angivelse for Dyrigheden eller Underretning til de Paagjældende, har forhindret den, ligesom ogsaa den, der havde lovet at udføre Forbrydelsen, bør være fri for Straf, naar han tager sit Tilsagn tilbage og forhindrer, at Forbrydelsen paa anden Maade kommer til Udførelse; i begge Tilfælde er der nemlig ikke blot en Opgivelse af den forbryderiske Villie tilstede, men der foreligger, netop som Følge af denne forandrede Villie og sammes Fremtræden i virksom Gjerning, ikke nogen objectiv Retstrænkelse. Derimod turde det være mere tvivlsomt, hvorledes Reglen bør gives for det Tilfælde, at den ene af de 2 paagjældende Personer vel opgiver sin forbryderiske Villie og tildeels endog stræber at forhindre Forbrydelsens Udførelse af den Anden

eller ved den Andens Foranstaltning, men uden at dette dog lykkes ham. Forsaavidt Anstifteren slet ikke gjør Andet end at opgive sin egen forbryderiske Villie, kan der vistnok ikke være Tale om nogen Straffrihed; en saadan reent passiv Villiesforandring kan ikke have nogen videre Betydning, men der maa i hvert Tilfælde stilles den Fordring til den, der har bestemt en Anden til at begaae en Forbrydelse, at han viser sin Tilbagetræden og sin Lydighed mod Loven ved positiv Virksomhed for at forebygge Indtrædelsen af den Retstrænkelse, hvortil han har givet Anledning. Selv om Anstifteren imidlertid end har gjort Alt, hvad han kunde, for at forebygge Forbrydelsens Sværskættelse, bør han dog, naar han ikke har hindret denne, formeentlig ingenlunde blive reent straffri, efter som det dog ikke kan nægtes, at han ved at bevæge Gjerningsmanden til at fatte det forbryderiske Forsæt har medvirket til den begaaede Forbrydelse. Paa den anden Side bør Anstifteren heller ikke for denne straffes, som om han selv havde begaaet den, da Forbrydelsen, efterat Anstifteren er traadt tilbage og tydelig har tilkjendegivet denne sin forandrede Villie for den Anden, dog ikke kan siges at være en Sværskættelse af et for ham og Gjerningsmanden fælles forbryderisk Forsæt, idet Forbrydelsen tvertimod, efterat den imellem dem tidligere bestaaende Overenskomst var hævet, er iværksat i mod Anstifterens Villie. Resultatet synes derfor at maatte blive det, at Anstifteren, under den omhandlede Forudsætning, bør straffes mildere, nemlig ikke som Medophavsmand men som den, der kun ansees at have været medvirkende paa en mere underordnet Maade, altsaa efter Udkastets § 46, og dette har man derfor foreslaaet i Udkastets § 51, i Slutningen af 1ste Stykke, idet man derhos har meent, at der, i Righed med hvad der er bestemt i Udkastets § 48, burde aabnes Afgang til en yderligere Strafneskættelse, naar Anstifteren har vist virksom Bestræbelse for at forhindre Forbrydelsens Udførelse. Anderledes stiller Sagen sig, saavidt skønnes, for dens Bedkommende, der af Anstifteren har ladet sig bestemme til at beslutte og give Tilsagn om en Forbrydelses Udførelse. Naar han tager dette sit Tilsagn tilbage, og derved gjør det nødven-